

ARGO

DANIELA ŠAFRÁNKOVÁ

ZA ČÁROU

LEHCE NEUVĚŘITELNÝ PŘÍBĚH ZE ŠUMAVY

DANIELA ŠAFRÁNKOVÁ

ZA ČÁROU

LEHCE NEUVĚŘITELNÝ PŘÍBĚH ZE ŠUMAVY

ARGO

Když mi bylo šest, milovala jsem Miloše. Měl dlouhé nohy, husté světlé vlasy, hranatou bradu a uhrančivé liščí oči. Co se s ním stalo, kam se za ta léta poděl nebo čím se stal, nevím. Možná že se zcela náhodou zatoulal do mého příběhu...

„Čau kucí, jak to jde?“ Do hospody se jako velká voda žene traktorista Pepa. Pusu od ucha k uchu, máchá před sebou plnou igelitkou. „Tady něco nesu!“

„Snad jsi zase nebyl v lomu?“ vyjede na něj od stolu Jileček.

Pepa se ošije: „No, dyť mě znáte, jak je trochu počasí, nutí mě to ven, na slunce, hltat ty jeho paprsky.“

Předává igelitku hostinskému. „Uděláte nám ji, pane Šíma? Já to domů vzít nemůžu. Vlastička si myslí, že jsem byl v práci, a ryby na poli dost dobře nerostou, že jo? Ty druhý dvě jsou pro vás, vemte je domů paní.“

„No, to určitě, ta mě s tím vyhodí, ona ryby nemusí a mně stačej jednou za rok.“

Hostinský Šíma neochotně přebírá tašku a loudá se do kuchyně. „Tak já to zamrazím,“ hudlá si pro sebe. „Na Vánoce budou dobrý.“

„Hele, to, že jseš nudista, to chápu, ale že u toho vždycky musíš chytat ryby, to mi nejde do hlavy,“ komentuje Kulhánek. Pepa zasedá ke kamarádům. „Nebojíš se, že se ti ten háček někam zasekne, když nahazuješ? Že tam omylem hodiš onačejšího červa?“

Chlapi se smějí, Pepa s nimi.

„No, to mě zatím ani nenapadlo. Já vždycky přijedu, svlíknu se, nahodím a jedu. Pohodička, klídek, nasávám teplo a je mi blaze. Někdy vytáhnou z vody starý kolo, kastrol, někdy kapra. Jezdím tam hlavně kvůli pohodě, ne kvůli rybám. Ale zase bez prutu by to byla nuda.“

Šíma se mezitím vrací s pivy. „Ten kapr hned tak nebude, musím to naporcovat, ale vykostovat to nebudu!“

„Ne, ne, to je dobrý, díky.“ Pepa lačně pije. „Kde je Matáš?“ rozhlíží se po lokále.

„Byl tu, sháněl se po tobě, ale už šel domů. Že prej jste dneska měli moc důležitou schůzi, na který jsi nebyl. A že tě ani jezdit neviděl.“

Pepa se chechtá: „To dá rozum. Nemůžu bejt na dvou místech najednou.“

„Stejně těm tvejm nuda radovánkám bude brzo konec, hlásej změnu počasí,“ přihodí si Kulhánek.

„No jo, zima už nám klepe na dveře,“ kývne Jileček. „Hele, stejně by mě zajímalo, co ta tvoje Vlasta na to, že jseš tak vopálenej.“

„Říkám jí prostě, že dělám na poli, že jsem furt venku.“

„Ale dyť ty máš vopálenou i prdel, ne?“ chechtá se Jileček. „To jí vykládáš, že běháš po poli bez kalhot?“

„Když jsem na ní, tak mi na zadek nevidí, že jo. Taky je tma, přece,“ vysvětluje Pepa. „A jinak doma nahej neběhám.“

„Slyšeli jste o tom zátahu na překladišti?“ houkne z kuchyně Šíma. „Zabásli Palečka za pašování.“

„To jsem slyšel,“ ozve se Miloš. Zatím seděl tiše, jen poslouchal a pil.

„Jo,“ přidá se Kulhánek, „v kravíně o tom ženský mluvily. Palečková přišla do práce celá urvaná. Prej ten její pude rovnou na Bory.“

„Na Bory? To se mi nějak nezdá, proč by ho vozili až tam?“ mudruje Jileček.

„No asi že je to těžkej případ,“ opáčí Kulhánek.

„A co pašoval?“ vyptává se Pepa, který v lomozu neslyšel nic.

„Ale prosím tě, nějaký tiskoviny, papíry, zakázaný knížky, ale já si myslím, že to nejspíš byla jenom čokoláda a kafe.“

„Prej to bylo za Několik vět,“ pronese odborně Jileček.

„Cože?“ vrtí Pepa nechápavě hlavou.

„Nech to bejt,“ odmávne ho Jileček rukou.

„Vždyť měl u hraničářů známosti, ne?“ pokračuje Pepa. „A občas káplo i něco pro nás, cigára, kakao.“

„Když jde do tuhýho, známosti nepomůžou,“ zhodnotí Kulhánek.

„Začíná to čokoládou nebo pár větama, pěkně se to rozjede, jeden neví, kde to skončí.“

„Přitom měl tak fajnový místo, střežený, to jo, ale platili ho dobře.“

„Ono to není tak jednoduchý, bejt pořád u zdroje a nezaplíst se,“ uzavírá Kulhánek.

„Jednou začneš, a už se vezeš,“ trumfuje od pípy Šíma.

„Já to říkám pořád: nejlepší je nemít nic,“ horuje Jileček.

„To už jsme tu slyšeli, to tvoje zlatý málo,“ skočí mu do řeči Kulhánek.

„Přesně to jsem myslel, už můj táta mi to říkával,“ nedá se Jileček.

„Posadil si mě tudle vedle sebe a povídá: kluku, nejlepší je zlatý málo. Já na něj koukal a vůbec nechápal, o co mu jde. Trvalo mi léta, než jsem to pochopil. Teď to vím naprosto přesně.“

„A proto nám to tu pořád vykládáš, co?“ sekne si Kulhánek.

Jileček zavrtí nesouhlasně hlavou: „A komu asi jinýmu bych to měl vykládat? Stará mě doma neposlouchá, děti jsou pryč, kde jinde bych to vykládal?“

„Ale von ten Paleček byl čistej, prokádrovanej straník,“ vrací se k tématu Pepa. „Jinak by takový místo ani nemohl mít. Státní majetek nerozkrádal, dřevo nekradl, i když k tomu měl tisíc příležitostí, byl šikovnej, opatrněj, a najednou ho nachytaj na nějaký papíry a knížky? To mi nejde na rozum.“

Mezitím hostinský přináší smažené kousky kapra.

„Tak si, hoši, dejte, mně se obrací žaludek už jen z toho smradu.“

„Jo, hele, tak nám všem nalej hanáckou, je to na mě!“ křikne Kulhánek.

„Co se děje? Slavíš něco?“

„Ale ne, jenom že jsme ještě živí, to je důvod na frťana.“

„Jo, to máš recht,“ uculuje se Jileček.

Sotva dorazil poslední rybí kousky, zvedl se k odchodu.

„Ahoj, já už jdu,“ zabručel. Pití měl dost.

„*Tak zejtra, Milouši!*“ houkli od stolu.

„Jasně, chlapi,“ mávl na ně.

Neměl rád, když mu tak říkali. Vůbec celé své jméno nemusel. Brácha byl Martin, s jeho jménem si nikdo nezahrával, to nikdo neměnil a nekroutil. Občas se mu sice říkalo Maťas, ale to bylo dobré chlapácké jméno, žádný Milouš – teplouš nebo Milouš – blbouš, jak se Milošovi, když byl malý, posmívalo. Možná šlo o jeho bohaté blond vlasy, o přihlouplý úsměv, který měl věčně přilípnutý na tváři, nebo o jeho neschopnost dobře a rychle se vyjadřovat. Ať to bylo

cokoli, zvykl si. Vlasy nosil všem natruc delší a usmíval se přihloupě dál.

Zabouchl za sebou vchodové dveře hospody, až se překližka zakrývající prasklé sklo zlovlně zatřásla. Šeřilo se, na obloze poslední zbytky červánků barvily všechno do ruda. Vzduch byl prosycený přicházejícím podzimem. Chlad si tiše razil cestu. Milošovi se domů ještě nechtělo. Zabočil doleva směrem k Hornímu rybníku. Za budovou Jednoty se zastavil.

Opřel se o zeď. Zapálil si. Díval se na rybník. Sledoval, jak se čerí voda. Kandlovi zase vypouštějí splašky, to bylo jasné. Do Horního vypouští víc chalup, ryby jsou tam vykrmenější a lepší. Jejich Dolňák silně zaostává. Táta vypouští do pole, to jako natruc, sousedi do jímky, ryby nemají co jíst, a proto jsou to nedomrlí mrňousi. Nemá cenu je lovit. Leda tak na návnadu. Stejně se to nesmí.

Odcvrkl špačka do vody a vydal se podél hráze směrem k domovu. Všiml si, že se v trávě za Jednotou běhají kloboučky bedel. Utrhl je a opatrně uložil do své rádiovky. *Zborcené žebroví, bělobou káci se do tmy. Útržky listů pergamentu, tenké a průsvitné, víří kolem, ztracené navždycky. Bedla obecná.*

V budově školy se svítilo. Nejspíš po schůzi zapomněli zhasnout. Zahnul doprava. Počítal pouliční lampy na hlavní. Z pěti svítily dvě. Ospale blikaly do houstnoucí tmy. Usmál se. Dobrá muška. Je to už přes dva měsíce, co se do nich s klukama trefovali. Mejdan jak prase. Honza Novotnejch zapíjel prvního syna. Zatím ty rozbité lampy nikdo neměl čas opravit.

Před vrátky se ve tmě s přehledem trefí klíčem do dírky na první pokus.

Nejde rovnou do chalupy, zahne do boudy. Nerozsvítí. Po paměti vytáhne ze zásuvky sešit a těch pár řádek, co ho po cestě napadly, načmárá inkoustovkou na volnou zadní stránku.

V baráku je nezvykle ticho. Táta sedí nehnutě před obrazovkou, sleduje pohyblivé obrázky, zvuk na minimum. Miloš zaostří. Možná přijde i kouzelník nebo jiná podobná estráda, Šimek a Sobota,

ty má rád. Chvilí taky zírání na svítící bednu, než si uvědomí, že je to opakováčka, tuhle epizodu rozhodně už párkrát viděl. Některé repliky by dokázal odříkat zpaměti.

Na gauči rozvalený Maťas, chrápe, řeže přitom i ve spaní dříví, nohy roztažené, jen ve slipech a ponožkách. Brácha se tátovi dost podobá, napadne ho, když jde chodbou do kuchyně.

Máma stojí u plotny a něco kuchtí. „Dělám drobenkové koláč s jabkama, ten, co máš rád. Dáš si, vid’?“ Miloš přikývne. Položí houby na kuchyňskou linku, usedne ke stolu, z kapsy vytáhne hodinky. Staré primky. Nožkem, který nosí stále u sebe, otevře víčko. Cvak. Matka se okamžitě otočí.

„Kristepane, už zase něco rozebíráš?“

„Slíbil jsem to Standovi,“ brání se.

„Já se z tebe zblázním. Minule jsi tady nechal ty kolečka roztahat, musela jsem je uklízet. Smetla jsem ti je támhle, do kelímku od jogurtu.“ Umoučňenou rukou ukáže směrem k oknu. Na parapetu stojí jogurtových kelímků už pěkná řádka.

„Jedls něco?“

Miloš nechce prozradit kamaráda, tak jen neurčitě pohne hlavou. „Dyť víš, že přes tejden v hospodě nevařej!“ utrhne se na ni ze zvyku.

Obrátí na něho své unavené oči. „Vohřeju ti polívku. A ty bedly ti udělám na sádle, co říkáš? Slyšels už o Palečkovi?“ pokračuje od plotny.

Miloš neznatelně kývne. „Jo, kluci v hospodě o tom mluvili.“

„To je nadělení, vid’? Přišli k nim domů včera v noci a odvezli ho pryč. Bez věcí, jen tak, jak byl, v pyžamu a papučích. Co si chudák ta ženská teď bez něho počne? Kdo ví, jestli ji vůbec nechaj v kravině! Všechno jim doma prohrabali. Prej něco pašoval, povídali.“

„Co na to říkal táta?“

Máma rozhodí ruce. „Co by asi říkal? Měli ve škole stranickou schůzi, vyloučili Palečka ze strany, to říkal, že pro takový, jako je on, mezi nima není místo.“ Fňukla a rychle se otočila zpátky k zamoučňnému válu. „Ve sklepě je domácí sádlo, přinesl ho Hrbek, dojdí pro něj, namažu ti ho na chleba. Dostala jsem dneska ještě teplej.“

„Hrbek? Dyť mu nemá kdo umřít, žije sám, ne?“ na to od stolu Miloš.

„Hrbek si řeč u táty objednal pro sebe, aby byl připravenej, kdyby ho náhodou kleplo. Sádlo je v hnědým kastrole pod schodama. A rozsvít si, nechod' zas potmě.“

Miloš poslušně vstává, hodinky zpátky v kapse, i nožík. Představuje si líbou vůni škvarků, nasává, následuje ji. Dostává hrozitánský hlad. Vypínač u dveří přejde bez povšimnutí.

Na chodbě se mu zdá, že ze zadního pokoje slyší tenký pláč. Fňukání. Malá neteř, nebo že by švagrová? Do sklepa jde poslepu. Ve tmě se cítí dobře, tma ho ukrývá, tma ho hladí. Jeden by mohl říct, že ve tmě snad i vidí, svítí si očima jako kočka. Po paměti nahmatá kastrol. Nevydrží a strčí prst do hrnce. Sádlo je dobré, slané a lepkavé.

Miloš si sedne na poslední schod a dlabne hlouběji, vyloví škvarek. Je tak akorát. Slastně ho chroupá. Před očima se mu mezitím začnou rojit kolečka a cívky, rotují sem a tam, každé nakonec přesně zapadne na své místo. Milošovi je jasné, že Standovi dnes večer ty hodinky s přehledem opraví.

— — — — —

Miloš nebyl žádné ořezávátko. Byl to bez debaty pořádný kus chlapa, vesnický pořizek samý sval, udělaný, dobře vykrmený, žádný lenoch. Jeho bratr měl ale vždycky navrch, a to Miloše léta štválo.

Na rozdíl od bratra nebyl Miloš žádný diskutér. Slova se z něj musela pracně páčit. Když byl nervózní, zakoktával se, tu a tam zapomněl slovíčko, někdy se úplně zarazil. A zmlkl. Nemohl dál. Ostatní si o něm mysleli, že je paličák, že si zatvrzele stojí za svým, na rány nehledí, pro svou pravdu se pere, ale opak byl pravdou. Miloš nemohl jinak. I kdyby nakrásně chtěl, kloudného slova by ze sebe v danou chvíli nevydal. Fotbal nehrál, místo toho byl hrdým členem mysliveckého spolku. Po dědovi, tátovi natruc. Nebo možná kvůli bílému jelenovi, kterého, jak tvrdil, zahlédl před lety mihnout se v lese.

Bratr Martin byl o pár let mladší, měl dobrou vyřídilku a hnědé vlny nosil ostříhané na ježka. Za místní manšaft chytal v brance

a svou šikovností často zachraňoval celé utkání. Přes týden jezdil po polích na traktoru, po večerech v hospodě dokázal přepít i hostinského. Dobře tancoval, a snad právě proto zbouchnul tu nejhezčí holku z okolí.

Když nedělal v JZD, v polích nebo v lese, opravoval chalupu, kterou mu na úřadě přiklepli s tím, že když si ji dá dohromady, může se do ní i se svou rostoucí rodinou nastěhovat.

Martin spěchal. Jedno dítě, žena, táta s mámou, Miloš, všichni pohromadě pod jednou střechou, navíc druhé dítě na cestě, to už se opravdu nedalo vydržet. Táta se sice často zašíval v kůlně, kde i po druhém infarktu tajně kouřil, ale to mohl provozovat jen v sezoně. V zimě si v kůlně přitápěl, a jak říkala máma, zbytečně plýtvat dřívím.

Miloš toužil stát se zámečníkem, bavilo ho rozebírat věci a zase je skládat dohromady. Měl cit pro jemnou mechaniku strojů i strojů. Bavily ho kolečka a cívky. Motory a písty. Ale ve škole se špatně učil, platil za hlupáka, proto ho rodiče na doporučení třídního učitele dali na zedníka.

Zedničina mu nevadila, nebylo co řešit. Pracoval rád, zdil, míchal maltu i kopal. Před časem začal se svou směnou Na Samotách stavět novou budovu Smíšeného zboží.

Kopli v březnu, když začalo tát. Ve směně jich bylo pět. Ručně vyhloubili základy, nalili beton. To už byl červen, vedro jako v prádelně. Nespěchali. Od rána se trousili do hospody na pivko, na kouřenou. Když jeden nemakal, proč by měli ostatní?

V červenci, když se chystali pustit do samotného zdění, přišlo rozhodnutí shora. „Stavba se prozatímne pozastavuje.“ Šeptalo se, že na stavbu docházejí peníze a z okresu hned tak další nepřijdou, možná v zimě nebo napřesrok. Jestli vůbec. Vesnice svůj obchod vlastně vůbec nepotřebuje, lidé si můžou linkovým autobusem pohodlně zajet nakoupit jinam.

Zatímco se na úřadech tajemníci hašteřili a obraceli v dlani každou korunu, rozdělaná stavba stála, nedělo se nic. Materiál nečinně vyčkával pod průhlednými pytli. A otrávení zedníci aby si mezitím hledali melouchy jinde.

To se Martinovi náramně hodilo. Nejenže Miloš měl coby plonkový zedník čas mu pomáhat na baráku, ale ještě se od něj očekávalo, že ze šichty donese přebytečný materiál, který se tam jen tak zbůhdarma povaloval. A protože měl Miloš bratra přese všechno rád, materiál poslušně nosil. Jezdil na stavbu, ochomýtal se kolem, kradl cihly. Strkal si je do nákupní tašky, kterou vozil na nosiči svého mopedu. Při každé cestě přivezl pět až šest kousků. Někdy i víc. Musel si ale pospíšet. Stejný nápad měli totiž i ostatní. Potulovali se mezi poházeným náradím, zakopávali jeden o druhého a kradli. Místní nemlich to samé. Ale ti byli opatrní, na cihly chodili jen v noci, aby je sousedi neviděli.

Za týden či dva nezbylo pod pytli vůbec nic. Nakonec zmizely i pytle, němé důkazy všeobecné krádeže. To se budou na kraji divit, až stavbu obnoví a ono nebude z čeho stavět, pochechtávali se nad svými půllitry.

„Dojdi pro tátu, bude oběd!“ křikne z okna kuchyně máma.

Miloš pomalu vstane od polovičaté kostry obstarožního motocyklu, který před pár týdny koupil od Rudly Zvánovců.

„Starej krám, válí se to tu, do sběru je to škoda, třeba ti to k něčemu bude.“

Miloš kývl, Rudla hladově sbalil stovku. Než se Milošovi podařilo staříčkový stroj dotlačit domů, Rudla už peníze roztácel v hospodě.

Miloš si utře černé ruce do hadru, složí náradí do omláceného kovového kufříku. Posbírá šroubky a matice, vše pečlivě uklidí, to aby máma zase nehudlala. Zaklapne západku a s kufříkem v ruce se loudá přes dvorek ke kůlně.

„A utrhni mi trochu šnytíku do polívky,“ pronásleduje ho neúprosně matčin hlas.

Vrata kůlny jsou pootevřená. Táta sedí u stolku, bafá z cigarety, nachýlený doprava, a něco horečně sepisuje. Miloš chvíli otálí ve dveřích.

„Máma vzkazuje, že už je oběd.“

Táta sebou škubne.

„Sakra práce, tys mě poděsil. Už jsem myslel, že jde máma.“ Rukama kvapně rozhání cigaretový kouř. „Co bude k obědu?“

„Kachna se zelím.“

Táta se zachmuří. „Je to jedna z těch, co jsi střílel ty? Aby to zas nebylo plný broků jako posledně.“

Miloš přešlápne z nohy na nohu. „To už zase někdo umřel?“

Starý Roubal přestane máchat rukama a znovu popotáhne z cigarety. Miloš si uvědomí, jak dlouho už s tátou vlastně pořádně nepromluvil. Neměli o čem. Občas se bavili o práci, ale té teď moc nebylo, nebo o Martinovi, a to ho zase štválo. Nebo o tom, co je potřeba udělat na zahradě. Někdy mu táta vyčítal dlouhé vlasy, rozdrbaný svetr, vysedávání s kamarády. Někdy dostal politický záchvat, mluvil o straně, mlel páte přes deváté, křičel a byl nepříjemný. Proto se s ním Miloš raději nebavil vůbec.

„Jo, to víš, že umřel. Starej Matějů už to má za sebou. Vyříd' mámě, že jsem tam za chvíli. Jen tohle dopíšu. Funus je zejtra, tak abych to měl v cajku.“ Odfrkne si od stolku a tiple vajgla do staré plechovky.

„Jo, Miloši, příště vrať ten sešit na stejný místo, do druhýho šuplíku, ne do třetího, všude jsem ho hledal,“ houkne. „To o tom pergamenu nebylo špatný,“ dodá, když už je jeho starší syn z doslechu.

Miloš se vrací do chalupy, vůně pečinky ho láká. Před vchodem si vzpomene na pažitku. Vráti se do zahrádky a plnou hrst jí natrhá. Začíná mu kručet v břiše, na mámin nedělní oběd se náramně těší.

Když vejde do kuchyně, bratr i malá neteř už spořádaně sedí za stolem. Máma stojí u plotny a něco usilovně míchá. Položí pažitku na prkénko a také si sedne.

„Jde už ten táta?“ vyjede trochu podrážděně matka.

„Jo, bude tu hned, mám ti vyřídít, že už to dopisuje.“

„Ty jeho věčný pohřební řeči, ty mě jednou samotnou přivedou do hrobu.“ Máma hluboce vzdychne.

V kuchyni na chvíli zavládne naprosté ticho. Pak se máma otočí, založí ruce v bok.

„Martine, Jana jíst nebude?“

Martin se ošije. „Nevím, mami, mám pro ni dojít?“

„Buď tak laskav!“ Máma se dostává do varu.

Martin vstává. Máma začíná nalévat polévku, talíře nosí opatrně jeden po druhém ke stolu.

„Babi, já polívku nechci,“ kníkne malá holčička.

Babička se zamračí. „Musíš, Eličko, polívka je grunt, to ti ve školce neříkali?“

Elinka se škaředí.

Naštěstí vchází do dveří táta. Těžce zasedne na své místo v čele stolu.

„Co je? Myslel jsem, že už se jí. Kde to vážne? Mohl jsem ještě chvíli psát.“ Rozhlédne se po kuchyni. „Martas s náma dneska obědvat nebude?“

Máma se popuzeně otočí. „Co já vím?“ Nalévá do všech talířů, pak si sedá na svou židli.

„Dobré chutnání,“ pronese teatrálně táta. Miloš se s vervou pouští do jídla. Stejně tak máma s tátou. Malá cinká lžicí o dno talíře, míchá polévku, vybírá z ní hrášky a dává je do řádky vedle talíře na stůl.

„To se ale nedělá,“ peskuje ji od talíře máma. „Šup s tím do pusy!“ Holčička se kaboní.

„Neslyšelas babičku?“ vloží se do toho táta. „Kde je ten Martas?“

Miloš si ničeho nevšímá, kvapně hltá. Než se vyřeší hrášek na stole, má svou porci v sobě.

„Můžu si přidat?“ loudí na mámě.

Máma bez řečí vstává, dolévá mu další talíř. Přichází Martin. Jde sám. Rychle usedá, šoupe židli, hltá polévku.

„Kde je Jana? Vystydne jí to.“

„Ona dneska nemá chuť. Není jí dobře. Nebude jíst.“

„Ale to není vůbec správné,“ máma zapře odmitavě ruce do desky stolu, „v jejím stavu musí jíst za dva a polívka, to je grunt, vid', Eli?“

Elinka míchá čím dál rychleji, najednou jí lžice vylétne z talíře, polívka vystříkne na ubrus, lžice zazvoní o dlaždice na podlaze.

„Krucipísek!“ vykřikne máma. „Já už toho tu mám opravdu dost!“

Na protest proti stávajícímu pořádku odhazuje zástěru, vybíhá ven na dvorek. Martin tiše dojí polévku, pak dorazí i dceřinu porci. Využije momentu, kdy máma není v kuchyni, a nandá si knedlíky,

zelí a kachnu. Vrchovatý talíř si odnáší do svého pokoje. Malá za ním rychle pospíchá. Jeden suchý knedlík si nese v ruce jako krajíc chleba.

„Chudák máma,“ vzdychne táta, „už aby byli mladí pryč. Je toho tady v baráku na ni moc.“

Táta sedí u stolu, ani se nehne, stejně tak Miloš. Čekají, až se máma vrátí, aby jim naservírovala hlavní jídlo. Nebudou přece jíst jen tak, bez ní.

— — — — —

Miloš zaparkuje před bytovkou. Prší. Doufá, že Jitka bude připravená a že to tady nebude nadlouho. Se starým Kadlecem se nikdy nemuseli. Vyběhne pár schodů a zazvoní. Dveře rázně otevře paní Kadlecová, královna matka. Má naondulované vlasy, možná novou trvalou, nápadné oční stíny, je napasovaná do fialových šatů, které hází nebezpečné blesky.

„Jitka ještě není hotová, ale my už za moment odcházíme,“ řekne bez pozdravu. „Jitko!“ křikne do patra. „Můžete na ni počkat, jestli chcete. Nebo se pro ni táta může vrátit,“ změří si ho přísnýma očima.

„Já počkám,“ kývne Miloš.

Kadlecová nesouhlasně zavrtí hlavou. „Je to na vás!“ vejde zpátky do baráku a zabouchne za sebou.

Miloš se odšourá k zaparkovanému mopedu a zapálí si. Než si stačí párkrát bafnout, dveře se rozlétnou dokořán. Nejdřív pupkatý Kadlec narvaný v tesilovém baloňáku, s rádiou vysoko na pleši. Kývne zlehka Milošovým směrem, je to spíš úsměšek než pozdrav, a hasí si to ke své červené stodvacítce. Motor rychle naskočí, ale taťka ho i tak nebezpečně protůruje. Mezitím paní domu s rozevřeným deštníkem v ruce zamkne dveře na dva západy a odkývá se na vysokých jehlách rozbahněnou cestičkou k sedadlu spolujezdců. Jen co dosedne, vyrazí a jsou pryč. Miloš típne cigaretu a honem ke dveřím.

Klepe. Klepe víc. Jitka nic.

„Jitko!“ volá. „Jitko!!!“

Stále nic. Miloš sbírá kamínky, hází je na Jitčino okno. Trefuje se bravurně, nedělá to poprvé. Napotřetí se okno rozletí.

„Co chceš, nejsem hluchá! Pojd' přece nahoru!“ křikne na něho rozlíceně dívka.

„Tvoje máma zamkla,“ hájí se Miloš.

„Tak počkej,“ vzdychne Jitka, „hodím ti klíče.“

Klíče zabalené v kapesníku rychle následují, Miloš je levačkou zachytí v letu.

Bleskově odemyká, v předsíni ze zvyku odkopne boty, schody nahoru k Jitčině pokoji bere po dvou.

Rozrazí dveře, Jitka stojí před zrcadlem, nakrucuje se sem a tam. Miloš ji chytí v pase, má krajkové šaty a hezky voní. Tiskne ji k sobě, zhluboka ji vdechuje. Jitka se naoko brání.

„Prosím tě, nech toho, co blázníš, rozmažeš mi make-up!“

„Neboj, budu opatrněj,“ lísá se k ní neodbytně.

„To si myslíš, že ti teďka dám? Dyť přece spěcháme, propásneme tombolu,“ snaží se Jitka o poslední chabou obranu. Miloš jezdí rukama po krajece nahoru dolů. Jitka to nakonec vzdává. No co, na tancovačku dorazí pozdě. Lístky do tomboly stejně jistě skupí rodina. Táta má výhru předplacenou, tak o co jde? Rodiče se nezblázní, když se zdrží. Před sousedy si netroufnou udělat scénu, pomyslí si, když ji Miloš vítězně sráží na rozestlanou postel.

„Přestaň!“ vykřikne Jitka uprostřed nejlepšího. Miloš se zarazí. Venku slyší nezaměnitelné túrování stodvacítky.

„Táta!“ Jitka se vyprostí z Milošova objetí, chvatně si natahuje kalhotky, rovná šaty, na punčochy není čas. Miloš už má kalhoty na sobě. Slyší klíč v zámku.

„Co teď?“

„Schovej se, sakra! Na půdu!“ zavelí a už běží dolů do předsíně tátovi v ústřety. Po cestě ještě nenápadně stačí zakopnout Milošovy boty do kouta.

Dveře letí a táta v nich.

„Tak jsem pro tebe přijel, aby sis na tom mopedu neurousala šaty. Je tam psí počásí,“ hartusí.

„Tos nemusel, zvládla bych to sama!“ ofrní se ona.